

MAXÍKOVA
DOBRODRUŽSTVÍ

Napsal a ilustroval kolektiv třídy 5.A,

Základní školy Sezemice

2017

*Pro naše milované rodiče, příbuzné,
kamarády a trpělivé čtenáře - zkrátka pro
všechny ty, které máme rádi.*

Maxík a kouzelný kufr

Tereza Čabanová

Za devatero řekami a devatero horami, ve vzdálené zemi zvané Austrálie, byla dřevěná chaloupka, ve které žil klokánek jménem Maxík. Byl velice šikovný a měl tvůrčí nadání. Rád knížky četl a ještě raději je sám vymýšlel a psal. V každé pohádce vystupoval on jako hlavní hrdina. Tuto pohádku nejenom vymyslel, ale opravdu prožil...

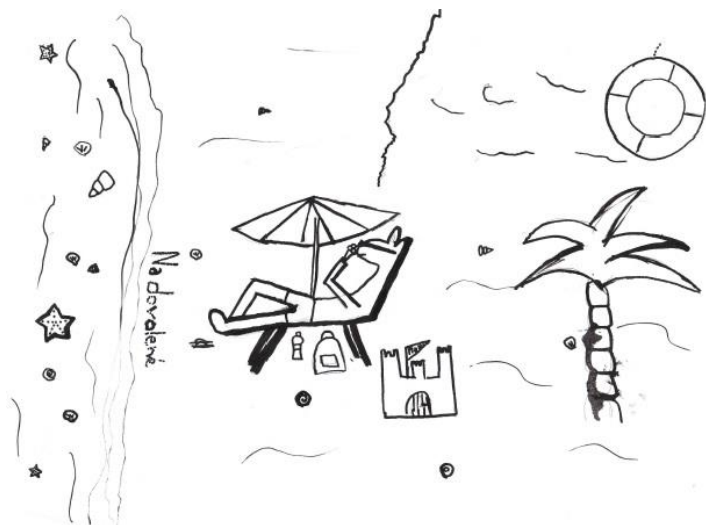
Maxík toho dne vstával opravdu velmi brzy. Měl v plánu zajít na pláž zaplavat si a trochu se opálit. Léto bylo v plném proudu a Austrálie plná turistů. Povalování na dece ho moc nebavilo, sluníčko hodně pálilo, a tak hledal trochu stínu, kam by se schoval.

„Jejda, to je ale krásná postýlka, měkce vystlaná! A má dokonce zaklapovací střechu, to bude stínu, sem si vlezou,“ liboval si Maxík a uvelebil se v kufru mladíka,

který čekal před hotelem na autobus a odjížděl z dovolené domů.

„Chrrrr, chrrrr“, chrupal Maxík uvnitř kufru. „Au, co se to děje? Pomóóc, visím hlavou dolů!“

BUCH!

„Co to po mně hodili? A kdo to křičí?“ pomyslel si Maxík.

„Kufry k odbavení! Otevřete své zavazadlo, mladý muži!“ ozval se neznámý mužský hlas.

Konečně se Maxík dostal ven ze své postele, tedy kufru.

„Jé, ten pán má ale krásnou uniformu. A těch letadel kolem. Ale kam zmizela pláž? A je mě hrozná zima,“ řekl si.

A pak to začalo: „Kde se tady vzalo to zvíře? Pašovat klokany je zakázané!“

Všichni na Maxíka koukali, mladík vyděšeně, celník důležitě, lidé kolem zvědavě. Byl čas vzít nohy na ramena!

„Hop a skok, to nám klokanům jde dobře“, řekl si. „A už jsem před letištní halou. Ale co teď, co tady budu dělat? Jejda, konečně aspoň jedná známá tvář – ten mladík s kufrem! Nebudu ho děsit, celý se ještě klepe, jak musel vysvětlovat, že žádného klokana nepašoval. Nu co, schovám se zase do toho kufru, určitě mě vrátí na pláž. A teď si ještě trochu zdřímnu...“

...

„Achjo, zase zima, zase žádná pláž, jsem kdesi v domě, uprostřed místnosti, nikde nikdo. Kde to jsem? Jdu okouknout terén, jestli neuvidím nějakého kámoše - klokana.“

A konečně – viděl, jak chlupatí kamarádi předvádějí nějaké triky uprostřed hřiště.

„Haló, tady jsem!“

Ale - to nejsou klokani! „Štěkají, vrčí a proč mě honí?“

V patách měl najednou Maxík hned celý houf hafanů, říkali si Agility. Jak klokánek hnal, jediné, čeho si všimnul, byl nápis Sezemice.

„Už mě skoro měli, i kapsu mě natrhli, ale naštěstí jsem uviděl velkou budovu, mnohem větší než moje dřevěná chaloupka na pláži. Proklouznul jsem tam a zabouchl za sebou dveře,“ řekl si.

CRRRRRRRRRRRRRRR.

„Co to je za hrozný zvuk? Aha, zvoní.“

Najednou se chodbou hnalo stádo dětí.

„Bojím se. Kam se mám schovat? Z jedné místnosti se line vůně. Vůně čaje. Mňam. Ten já mám rád.“

A Maxík zamířil za vůní čaje.

„Cože!?! V té místnosti je zase ten pán, co má tu pohodlnou postel. Je mi smutno. Zkusím se s ním skamarádit... Ale on tam není sám. Kolem něho sedí v kroužku děti, povídají si a vypadají přátelsky. A mají taky knížky, ty já rád čtu a taky píšu. Třeba mě mezi sebe přijmou.“

A tak pomalu, pomaličku, postupoval k nim. A protože byl krásný, roztomilý a hlavně vtipný, brzy si jej všichni oblíbili.

„A já je také. Od té doby spolu žijeme šťastně a spokojeně.“

A tak se někdy pohádky stanou skutečností...

Jak se Maxík dostal do 5.A

Sára Novotná

Jednoho přenádherného dne se Maxík probudil ve výloze na hračky vedle svého kamaráda Franty. Franta byl malý roztomilý medvídek se zelenou šálou.

„Franto, myslíš si, že nás někdo někdy koupí?“ zeptal se Maxík.

Franta se usmál a řekl: „To víš, že ano. Nikdy nevíš, kdy se náhle někdo objeví a koupí si tě.“

Maxík s úsměvem řekl: „Nejlepší by bylo, kdyby si nás koupili oba dohromady. Bez tebe nikam nejdu.“

Najednou se rozsvítla světla a začaly přicházet prodavačky.

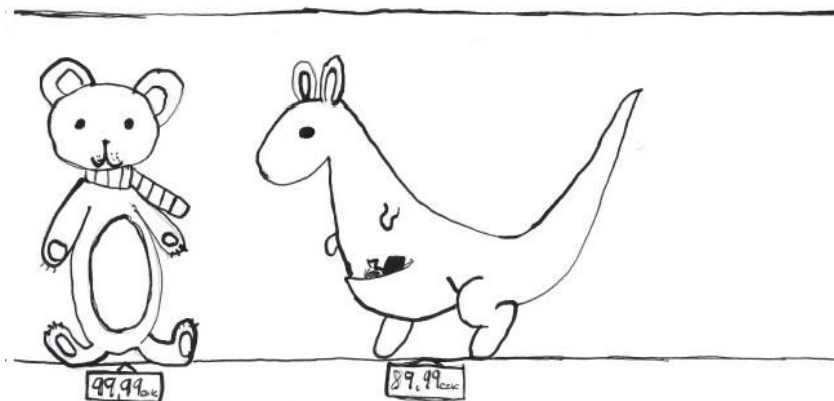
„Hele, už se otvírá, určitě dnes bude náš šťastný den,“ řekl pozitivně Franta.

Maxík se rozesmál a podíval se na Frantu: „Ty máš nějakou moc pozitivní náladu.“

„Hahaa. Když se má stát něco dobrého, tak mě svědí uši.“

Maxík se začal smát přes celé hračkářství.
„Vážně?“

Franta ho šťouchl do ramene a začal se tomu smát taky. „Franto, mě napadlo, že bychom mohli...“

Z čista jasna se před regálem v hračkářství objevil nějaký vousatý muž. Vzal si Maxíka do ruky.

„Pomoc, Pomoc! Zachraň mě, Franto!“

Franta jenom s vykulenýma očima přihlížel. Dotyčný pán si začal Maxíka prohlížet a otáčet ho vzhůru nohama. Maxíkovi se z té podívané udělalo trošku špatně. Nakonec jej ten pán odnesl k pokladně. Tam jakási „zlá“ paní dala Maxíka do igelitové tašky a dala jí tomu pánovi. Klokánek ucítil velmi silné cukání a cítil, že ho někdo dává do auta.

Ale tohle nebylo malé auto jako z hračkářství, bylo to velikánské auto. Ve chvíli, kdy Maxík přemýšlel o velmi důležitých věcech, se auto rozjelo. Maxík jenom ležel a čekal, co s ním bude dál, až nakonec usnul. Probudil se až ve velké místnosti s okny a nějakým nábytkem. Pán vzal klokánka a položil ho do nějaké tašky. Maxík čekal dlouho do rána, než se taška pohnula a cítil čerstvý vzduch. Potom cítil ještě drncání a troubení aut, a v duchu si řekl:

„To ten pán vážně jede na kole? Vždyť je zima a v zimě by se na kole jezdit nemělo.“

Za tu dobu, co byl u toho vousatého pána, se dozvěděl, že se jmenuje Lukáš a že učí třídu 5. A na základní škole. Po dvaceti minutách ho pán někam položil. V tu chvíli si Maxík řekl:

„Musím se odtud dostat!“

Tak Maxík začal ve své bystré hlavičce vymýšlet plán. Ale nestihl ho domyslet, jelikož ho Lukáš vzal a někam nesl. Maxík si v duchu říkal:

„Co se mnou teď bude? Odvede mě někam pryč. Co tam bude dělat?“

Maxík byl napnutý asi jako struna. Zavřel oči a chystal se na nejhorší, ale najednou uviděl spoustu malých lidiček s velkými úsměvy na tváři.

„Tohle je náš třídní plyšák,“ řekl Lukáš.

Maxík se usmál. Teď se začalo mluvit o jeho jménu. Někdo chtěl, aby se jmenoval Eddie, někdo chtěl, aby se jmenoval Viktor. A někdo říkal, aby byl Maxík.

„Toho člověka někdo snad seslal z nebe,“ pomyslel si.

A tak se hlasovalo. Hlasovalo se tak, že každý napsal nějaké jméno na papírek, který se odevzdal na stůl. Po asi půl hodině dohadování se odhlasovalo, že se klokánek bude jmenovat Maxík. Ten byl velmi rád za to, že se dostal mezi tak moc milé lidičky. Pan učitel mu dokonce založil deníček.

Bohužel se mu stýskalo po Frantovi, ale o něm se dozvěděl, že si ho koupila nějaká holčička, a že ta holčička je v této třídě. Takže byl v duchu velice rád za Frantovu věštbu. Hned následující den ho dali holčičce jménem Monika. A tak začalo Maxíkovo velké dobrodružství...

Maxíkovo seznámení s

Eddie

Tereza Chudá

V jedné vesnici nedaleko lesa žil klokánek, jmenoval se Maxík. Žil se svou rodinou, maminkou, tatínkem a s jeho mladším bratrem. Bydleli v krásné chaloupce, kolem níž se protínaly dva potůčky. Ve vesnici kde bydleli, žili také papoušci Ferda a Emil, slon Rudolf se svojí přítelkyní Lenkou a tři zlobiví tygři, které nikdo z vesnice neměl rád. Maxík se kamarádil se všemi kromě tygrů, ale ze všech nejvíc měl rád papouška Emila.

Jednou, když byl podzim, se rodina klokanů rozhodla, že by si mohla udělat procházku do lesa. Podzim byl Maxíkovo nejoblíbenější roční období. Měl ho ze všeho nejraději, protože miloval sbírání hub a také krásné červené, oranžové a žluté zbarvení stromů. To-

hle všechno totiž bylo na podzim. Všichni členové rodiny souhlasili a mohli vyrazit. Oblékli si teplé oblečení, aby jim nebyla zima a vyrazili. Vzali si s sebou také košík, aby měli do čeho dávat houby. V lese jich bylo opravdu hodně, že už se jim ty houby do košíku ani nevešly.

Když už měli košík plný, rozhodli se, že se vrátí domů. Na kraji lesa spatřil Maxík obrovskou houbu, nikdy předtím větší neviděl a rychle se k ní rozběhl.

Když se jí dotkl, ucítil dotek jiné ruky, nadzvedl hlavu a spatřil klokanici. Hned se mu zalíbila. A protože ve vesnici, kde žil, neměl žádnou klokaní kamarádku, zeptal se jí: „Nechtěla bys semnou kamarádit? Bydlím tady za lesem, mohli bychom se vídat.“

Klokanice chvíli přemýšlela, ale pak nakonec řekla: „Tak dobře.“

Maxík měl velkou radost a zeptal se ji: „Jak se vlastně jmenuješ?“

„Eddie a ty?“

„Maxík.“

„To jsou ale krásná jména“, řekli a zasmáli se.

A tak se z Maxíka a Eddie stali kamarádi.

Maxíkův den v lese

Patricie Kolínová

Byl jednou jeden klokánek, který se jmenoval Maxík a měl kamarádku Pát'u. Maxíkova kamarádka Pát'a si psala deník. Jednoho dne Maxík našel její deník a začal si ho číst:

Dobré ráno.

Ještě jsme leželi s Maxíkem v posteli, byla sobota, žádný spěch vstávat. Přemýšleli jsme, co dnes podnikneme. Blížil se podzím a na koupání to už nebylo. Najednou mamka volá: "Snídaně!"

Vyskočili jsme z peřiny, rychle jsme se převlékli, umyli... A "mňam", máme palačinky s marmeládou, kakaem, ořechy.

U snídani jsme se domluvili, že půjdeme do lesa. Mamka s taškou na houby a já s Maxíkem sbírat žaludy a kaštiny pro zvířátka na zimu. Odevzdám je, až bude sběrový den. Po obědě jsme si připravili do auta pytle a mamka s taškou košíky na houby. A vyrazili jsme na naše místo v lese u Bělečka.

Po pár hodinách jsme měli pytle plné, ale košíky byly prázdné, tak jsme se rozhodli jet domů. Tam nám mamka připravila k večeři chleba se šunkou. Po večeři jsme se šli umýt a převléct do pyžam. Lehli jsme si do postýlek a koukali na pohádku „Z pekla štěstí“. Maxík se tak bál čertů, až

skočil ke mně pod peřinu a tam jsme oba usnuli.

Maxík dočetl. I když se trochu styděl za to, že si tajně četl Pátin deník, tak cítil velkou radost z toho, že má tak dobrou kamarádku...

Maxík v zoo

Daniela Radějová

Jednoho dne se Maxík rozhodl jet do pražské ZOO. Avšak nechtěl jet sám, a tak zavolal Belle. Bella je malý klokánek jako Maxík, takže si spolu rozuměli.

Dali si sraz u sezemického kostela, pak šli spolu na autobus a jeli do Pardubic na vlakové nádraží. Maxík objednal jízdenky a pak čekali na vlak. Když vlak přijel, tak si oba nasedli. Cestou do ZOO se dívali z okýnek. Vedle nich na poli viděli zajíce, srnky a další jiná zvířata.

Když dorazili do Prahy, tak si Bella začala hned fotit okolí. Jelikož Maxík moc Prahu neznal a Bella ano, tak se musel Belly zeptat, kudy mají jít. Bella řekla: „Ještě musíme jít rovně a pak budeme na místě“.

Když dorazili k ZOO, tak čekali u pokladny, až na ně dojde řada. Pak Maxík u vstupu ukázal lístky a šli s Bellou do ZOO. Oba začali fotit lvy, tygry a zebry. Potom

se šli podívat na lachtaní představení. Lachtani měli vtipná jména, například Nanuk, Štrůdl a Chrastítko.

Po hodinovém představení si šli dát ještě zmrzlinu. Maxík si dal čokoládovou a Bella jahodovou. Když se šli podívat na zbytek ZOO, tak se ještě zastavili v obchodu se suvenýry. Bella uviděla samé hezké suvenýry a řekla: „Samé krásné věci, ale kterou z nich si mám vzít?“

Dlouho rozhodovala, jestli si má koupit obrázek tygra nebo zebry. Jelikož tam strávili více jak půl hodiny, tak Maxík řekl Belle: „Vezmi si pohlednici s celou ZOO“.

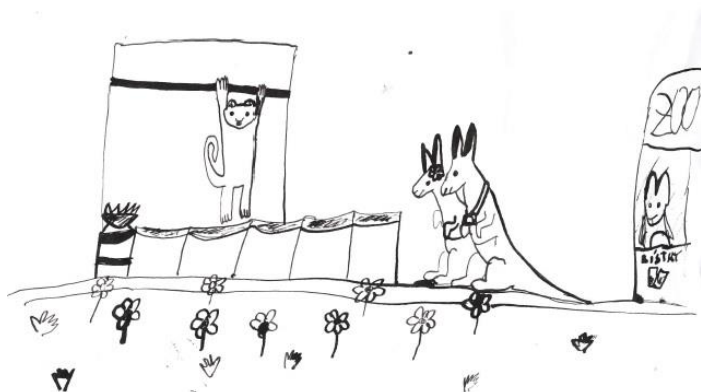

Tak si Bella vybrala pohlednici, kde byla vyfotografovaná celá ZOO. Pak se Bella zeptala Maxíka, kolik je hodin. Maxík se podíval na hodinky a řekl s klidem: „Půl šesté.“

Bella na Maxíka vykřikla: „Ale za osm minut nám jede vlak.“

Tak běželi rychle k vlaku. Naštěstí jim vlak zrovna přijížděl. Maxík sáhl do kapsy, aby vytáhl jízdenky, ale co to? Jízdenky tam nebyly. Bella se zasmála a jen řekla: „Neboj se, já ty jízdenky mám.“

Maxík si oddechl a nastoupili do vlaku. Pak se

opět dívali z okýnek a Bella si říkala: „Ach jo, škoda, že jedeme už ze ZOO“.

A tak Bella pořád povzdychávala a říkala si, že by to mělo být naopak, mělo by se jet raději zpátky do ZOO. Mezi tím si Maxík prohlížel své fotografie. Na jedné fotografii byla Bella zrovna ve chvíli, kdy se na ní papoušek vykakal, tak se začal velmi smát. Všichni ve vlaku se na něj otočili a on jen zčervenal a díval se na další fotky.

Když dorazili do Pardubic na vlakové nádraží, tak vystoupili a čekali, až jim pojede autobus. Autobus měl deset minut zpoždění a oni museli čekat. Když autobus po deseti minutách přijel, nasedli do něj a jeli. Cestou domů se Bella dívala na obrázky ze ZOO a říkala si, že už se těší, až pojedou příště na výlet. Nakonec dojeli do Sezemíc, vystoupili a rozloučili se. Když Maxík přišel domů, tak si lehl do postele a šel spát. Po výletu v ZOO byl velmi unavený.

Jak Maxík cestoval

Sabina Kunartová

Maxík procestoval moc moc krásných míst. Cestoval vždy od jara do podzimu, jelikož zimu neměl rád. Převážně navštěvoval zámky a hrady, kde viděl spoustu zvířat, rytířské brnění, krásné zahrady a staré malby na zdech. Také navštívil rozhlednu Terezku, která se nachází u Litomyšle.

„Jeeeeee, juuuuu, spousta krásných domů a bazénů“, povídal Maxík.

A tak si řekl, že je bude počítat. Jelikož bylo léto, tak jich napočítal hodně. Vzal si dalekohled a počítal 1, 2, 3, 4, 5 a tak dále, že se dopočítal 228 bazénů.

Pak šel rovnou do parku a potkal tam svého kamaráda ze školy Felixe, a tak si dlouho povídali: co je nového za tu dobu co se neviděli, a tak. Během povídání se domluvili, že by mohli jít na zmrzlinu, a tak šli.

Felix si dal šmoulovo-vanilkovou zmrzlinu a Maxík si dal čokoládovo-vanilkovou zmrzlinu.

„Maxi!
Ukážeš mi tvůj domeček?“

„Zajisté,
že ukáži, jen
pojď ke mně
na návštěvu.“

Felix koukal s vykulenýma očima, protože Maxík vždycky ve škole říkal, že by si takový dům přál a kluci mu stále říkali, že na takový nádherný dům nemá. Ale ouhle, Max dům má, a to krásný.

„Páni, ty máš i kočku a psa. Budu hádat jak se jmenují. Pes je Max a kočka je Roxi.“

„No anooo, jak to víš?“

„Vždyť o nich mluvíš ve škole.“

Maxík tam měl taky bazén, a tak si šli hrát do bazénu a celý den si perfektně užívali. Večer spal Felix u Maxíka, v 18:00 hodin měli večeři - řízek s bramborem.

Když dojedli, šli si vyčistit zuby, ale jelikož měl Felix kartáček doma, tak mu Maxík pučil svůj nový. Kolem desáté hodiny ulehli do postele a přečetli si pohádku na dobrou noc, aby se jim pěkně spinkalo.

Ráno Felix Maxíkovi hezky poděkoval za skvělou zábavu a pozval ho zase někdy k němu.

„Měj se hezky, Maxíku!“

„Paaaaaa...“

Maxík si šel udělat snídani a těšil se, až si spolu s Felixem zase budou hrát.

Maxíkova cesta

Petra Rudolfová

Kdysi dávno v jedné malé chaloupce žila klokaní rodina - maminka, tatínek a syn Maxík. Maxík byl odvážný klokan, a tak se jednou rozhodl, že půjde do světa. Když to řekl rodičům, báli se o něj, ale věděli, že si to Maxík nedá vymluvit.

A tak jim nezbývalo nic jiného, než mu zabalit a poslat ho do světa. Druhý den se vydal do světa, věděl, že ho čeká spousta dobrodružství, ale také nebezpečí. Po chvíli došel k lesu, věděl, že by do lesa neměl chodit, ale zahlédl tam maliny, které mu velice chutnaly ☺.

Řekl si, že si je natrhá. Při trhání ho vyrušil vlk, a ptal se Maxíka, co dělá sám v lese a kam jde. Maxík si vzpomněl na pohádku o červené Karkulce a jak dopadla.

A proto Maxík řekl vlkovi, že hledá zlatáky, které mu dal král, který je velice bohatý.

Když se to vlk dozvěděl, ptal se Maxíka, kde má ten král království. Maxík ukázal na sever a řekl: „Bydlí na severním pólu.“

Hloupý vlk mu uvěřil a vydal se na severní pól. Maxíkovi se ulevilo, ale ne na dlouho, protože zjistil, že se stmívá a nemá kde přespat. Naštěstí si vzpomněl, že mu rodiče přibalili spacák a malinký stan.

A tak si ustlal v malinkém stanu a brzy usnul. Když se ráno probudil, zjistil, že mu někdo ukradl maliny, které si nasbíral. Bylo mu to jedno, protože si stan postavil hned vedle keřků. Jenže když vyšel, zjistil, že mu někdo nesebral jen natrhané maliny, ale i ty na keřcích. Bylo mu do breku proto, že to bylo nejenom jeho oblíbené jídlo, ale také jediné. Dlouho neotálel, a vydal se na cestu.

Cestou Maxík potkal nového kamaráda, jmenoval se Baddy. Baddy byl velice hodný pejsek. Maxík s Bad-

dym se rozhodli, že půjdou do světa spolu. Cestou míjeli hospůdku, a řekli si, že zajdou na oběd.

Baddy si dal kost a Maxík maliny. Když se najedli, vydali se opět na cestu. Kousek od hospůdky si všimli tří chaloupek: První byla ze slámy, druhá ze dřeva, a třetí z cihel. Maxíkovi to připomnělo pohádku o třech prasátkách. A tak se s Baddym rozhodli, že se tam půjdou podívat. Hned jak vstoupili do první chaloupky, uviděli cosi, co připomínalo zvíře. Byla to kočička, kočička jménem Penny.

Kočka Penny byla roztomilá, měla přes očičko malou bílou skvrnku. Hned se seznámili, Penny byla moc ráda, že si našla nové kamarády, a všichni se rozhodli, že půjdou do světa spolu. Protože už se stmívalo, nabídla Penny Baddymu a Maxíkovi, že by mohli přespát v jedné chaloupce. Maxík s Baddym přikývli, a klokánek se podíval na první chaloupku, která byla postavena ze slámy, ale Baddy to Maxíkovi hned vymluvil a

řekl: „Vzpomeňte si na to, jak dopadlo první prasátko, které bydlelo ve slaměném domku.“

Baddy ukázal na druhou chaloupku, která byla postavena ze dřeva, ale Penny mu ji okamžitě vymluvila a řekla: „Vzpomeň si na druhé prasátko, a jak dopadlo.“

Penny ukázala packou na třetí chaloupku a řekla: „Tady přespíme, bude to nejlepší. V pohádce o třech prasátkách je ta chaloupka všechny zachránila.“

Maxík a Baddy hned přikývli, po chvíli si ustlali a šli spát. Ráno se probudili a zjistili, že jim někdo přichystal k snídani pro Penny mlíčko, Baddymu kost, a Maxíkovi maliny a vodu.

Kamarádi neřešili, kdo jim to nachystal, byli rádi, že měli něco k jídlu. Když to snědli, řekla Penny: „Pojďme už radši, ať sem nepřijde vlk, jako v té pohádce o třech prasátkách.“

Po cestě Maxíkovi vrtalo hlavou, kdo jim asi připravil tu snídani. Chvíli přemýšlel, a pak mu to došlo.

„To byla ta tři prasátka.“, řekl Maxík.

Penny s Baddym se na Maxíka udiveně podívali a Penny řekla: „Proč si to myslíš Maxíku?“

„Protože tam byly tři chaloupky - ze slámy, dřeva a kamene.“

„To je fakt“, řekl Baddy.

„A neměli bychom se jim nějak odvděčit?“ napadlo Maxíka.

„To je dobrý nápad“, řekl Baddy.

A tak se vrátili ke třem chaloupkám a hledali tři prasátka. Hledali a hledali, a najednou na ně z křoví vybafl vlk! Všichni se zarazili - Jak tohle dopadne?

Věděli, že vlk je nebezpečný, ale tenhle vypadal neškodně. Maxík zjistil, že vlka přitahovala malina, kterou měl Maxík v kapse od snídaně. Maxík zkusil vlkovi malinu dát, vlk si ji vzal, poděkoval a hned ji snědl. Když ji snědl, ještě jednou poděkoval a představil se: „Já se jmenuji Kevin, a vy?“

„Rádi tě poznáváme, Kevine. Já jsem Maxík, tohle je Penny a tohle Baddy“, řekl Maxík.

Maxík hned poznal, že Kevin není zlý, a tak mu nabídl, že by s nimi mohl do světa. Kevin bez namítání přikývl. A tak se ti čtyři vydali do světa.

A jak to dopadlo? Ještě v ten den našli lesní mýtinu, na které si postavili chaloupku, ve které žijí dodnes. Proto z naší pohádky plyne poučení: „Neposuzuj zvířátka podle vzhledu.“

Jak Maxík bojoval s drakem

Monika Lacinová

Bylo jednou jedno deštivé ráno. Pršelo a blýskalo se. A vůbec, v takovém počasí se nedalo jít ven. Maxík se na to smutně díval a říkal si: „Když se nedá jít ven, budu si číst“.

Tak si tedy udělal bylinkový čaj, vzal si pohádkovou knížku, lehl si do postele a začal si číst. A četl: O perníkové chaloupce, O červené Karkulce, O Popelce, O Šípkové Růžence, a když četl pohádku o princezně a drakovi, řekl si: „Ach, kdybych tak mohl být ten rytíř, co princeznu zachrání“.

A najednou se kolem Maxíka objevila modrá, žlutá a zelená pára a když ustala, Maxík padal. A padal, a padal, a padal... A když dopadl, dopad ani necítil. Maxík si pomyslel: „Jakto, že necítím bolest?“

A odpověď zároveň uviděl i ucítil.

„Fuj, to je hnůj!“ řekl Maxík a už se snažil dostat dolů.

A když slezl, zůstal jako omámený. U zlatého kočáru stála krásná dívka. Vedle ní stál muž, který měl v ruce žezlo a jablko a na hlavě korunu. A po tvářích mu tekly slzy.

„Dělá si ze mě někdo legraci, nebo to je skutečnost?“ řekl si Maxík. „Raději se někoho zeptám“.

A zamířil ke kováři, který právě koval podkovu.

„Dobrý den, pane,“ řekl zdvořile Maxík. „Mohl bych se zeptat, co se děje v tomto kraji?“

Kovář odložil kladivo a řekl: „Přiletěl k nám do Království za sedmero Stříbrnými řekami drak a řekl: Každý měsíc chci jednu pannu a mísu okurkového salátu. Jinak spálím vaše království na popel.“

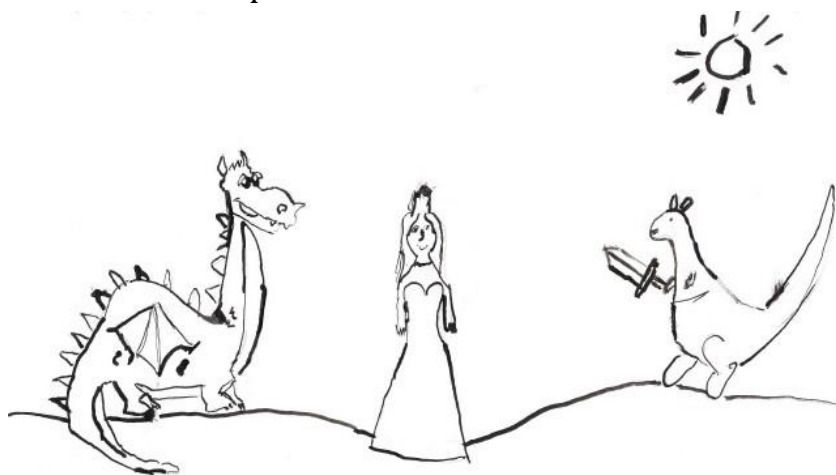
A tak král Král II. rozdal losy a první padl na princeznu Zdislavu! Král Král II. hned dal království potáh-

nout černým sukнем. A dnes odvedou princeznu na Cínovou horu. I s okurkovým salátem.“

„Aha“ řekl Maxík. „Děkuju“.

„Tak princeznu“, pomyslel si Maxík. Ale jak ji pomoci, nevěděl. Přemýšlel a pak se rozhodl: „Půjdu na Cínovou horu a princeznu zachráním“.

„To se ti asi nepovede“, řekl kovář.

„A proč ne?“

„Protože s tímhle vybavením draka nepřemůžeš. Ale můžu ti ukovat brnění a meč.“

„Opravdu? Děkuju!“ řekl Maxík.

A kovář mu ukoval takové brnění, že lepšího a krásnějšího v okolí nebylo. A meč, který na slunci zářil, jako by byl ze zlata.

„Nastotísíckrát vám děkuju“, řekl Maxík. „S tímto vybavením draka skolím snadno.“

A vydal se na Cínovou horu. Šel a šel a šel, až došel na místo, kde na kopci stál zlatý kočár. A o kus dál stála princezna s mísou okurkového salátu. A před ní stál drak. Velký drak, se zeleným trupem a žlutými puntíky na zádech.

„Stůj“, řekl Maxík. „Stůj a nech princeznu na pokoji. Nebo...“

„Nebo co?“ řekl drak.

„Nebo tě skolím mým ohnivým mečem.“

„Fakt? No, tak to abychom se nějak domluvili.“

„Cože?“ řekl Maxík. „Domluvili? A o čem? O tom, že chceš princeznu sežrat?“

„Cože? Sežrat? O čem to mluvíš?“

„Ty ji nechceš sežrat?“ zeptal se Maxík nejistě.

„No samozřejmě, že ne. Proč? Já jím jen okurkový salát,“ řekl drak.

„A proč jsi chtěl, aby ti princeznu přivedli sem, na Cínovou horu?“

„Já, no... Víš, já... Já si prostě nemám s kým hrát. Proto jsem chtěl nějakou dívku. Protože holky by mě pochopily líp, než kluci. Kluci by mě tahali za ocas a za uši. Tohle holky prostě nedělaj. Chápeš?“

Maxík chápal. Tohle mu děti sice nedělaly, ale pochopil to. Chvíli přemýšlel a pak řekl: „Víš co? Mám nápad! Chvíli tady počkej!“

A běžel dolů do města. A drak čekal. A princezna taky čekala. A až se dočkali, čekalo je velké překvapení. Všechny děti z města i z vesnic okolo tu byly. A oči jim div nevypadly:

„On tady fakt je. Drak. A živej. Hustý.“

Drak nevěděl, co má dělat. Podíval se na Maxíka a zatvářil se trochu nechápavě. A Maxík mu s klidným pohledem řekl: „Řekl jsem dětem z města, že tu bydlí drak. Ony to chvílku nechápaly, ale pak toho draka chtěly vidět. Já jsem chtěl, aby sis mohl s někým hrát.“

A pak se obrátil na děti: „Ale jestli uslyším, že toho draka někdo tahá za ocas, za uši, nebo prostě dělá něco, co se drakovi nebude líbit, tak na mě zavolá a já to řeknu vašim rodičům a budete mít po drakovi“.

Drak řekl Maxíkovi: „Díky. Opravdu díky.“

A tak Maxík s princeznou Zdislavou odešli od houfu dětí a draka. Šli až do města. Když je král Král II. uviděl, div se nerozplakal:

„Děti moje. Hned zítra dám vyhlásit, že princezna Zdislava bude mít svatbu.“

„Cože? Svatbu?“ řekl Maxík vyděšeně, „ale já jsem ještě moc mladý na to, abych se ženil.“

„A já taky, tatínku.“

„Máte pravdu, děti. Ale co mám dát tady rytíři...
Jak že se jmenuješ?“

„Maxík“

„Jo... Rytíři Maxíkovi?“

„Mně postačí, když mi něco slíbíte. Toho draka na
Cínové hoře tam nechte. On to je můj kamarád a já bych
nerad slyšel, že nemá kde bydlet.“

„Dobře, toho draka tam... Tak počkat. Jakého
draka?“

„No toho draka na Cínové hoře.“

„Ty jsi ho snad nevyhnal?“

„Ne. Vždyť vám říkám, že je to můj kamarád. Děti
si tam s ním hrají a on je tam šťastný.“

„Dobře. Toho draka tam necháme.“

„A já už budu muset jít,“ řekl Maxík, když uviděl
kolem sebe barevnou páru. A princezna Zdislava řekla:
„Maxíku, Maxíku. Půjdeš ven?“

„Cože?“ řekl Maxík. Ale pak se probudil. Bylo odpoledne, venku svítilo sluníčko a na Maxíka volali děti:

„Maxíku, jsi tam?“

„Ano, jsem tady!“ vykřikl Maxík, oblékl se a vyběhl ven. To se mi asi jen zdálo, pomyslel si. Ale byl to moc pěkný sen.

Maxík na dovolené

Nelly Jiroutová

Byl krásný slunečný den, ptáčci zpívali a klokánek ještě ležel ve své postýlce.

„Crrr, crrr,“ ozýval se budík upozorňující ráno.

Zvuk ozývající se z budíku zvonil ještě dalších pět minut, dokud se Maxík neprobudil. Když se protáhnul, šel si udělat snídani. Nasypal si miskou cereálií, zalil si ji mlékem a šel se usadit ke stolu. Za půl hodinky měl snědenou snídani a šel si zabalit poslední kousky oblečení do kufříku.

Když měl zabaleno, začal skákat po pokoji, protože mu nějakou chvíli zabralo, než všechno oblečení do malého kufříku nacpal. Poté šel pro letenku a začal zkoumat, kdy mu letí letadlo do Řecka. Chvíli si letenku prohlížel, až zjistil, že letadlo mu letí za půl hodinky. Klokánek doslova „létal“ po pokoji, aby vše stihl. Když

měl hotovo, utíkal na autobusovou zastávku, aby stihl tramvaj, která měla za minutku jet na letiště. Stihl vše jen tak tak a za chvíli už byl v letadle a čekal na odlet.

Cesta trvala čtyři hodiny, a do příletu k moři zatím Maxík odpočíval se sluchátky v uších. Byl plný nedočkavosti, až si půjde smočit svoje malé tlapičky. Letadlo přistálo a klokánek s takovou radostí vyběhl z letadla. Rychle se ubytoval, převlékl se do plavek, zamkl pokoj a běžel se honem smočit k moři. Skočil do moře šipku a půl hodinky si ve vodě jen tak blbnul. Po půl hodině čvachtání si šel odpočinout na deku, kde se chvíli opaloval. Takhle si u moře hrál až do večera.

V podvečer si Maxík šel zabalit všechny věci z pláže, aby stihl večeři. Když došel do svého pokoje, oblékl se do společenského oblečení a vyrazil na večeři. Na výběr byla míchaná vajíčka s chlebem a jako zákusek makovec, nebo smažené cibulové kroužky a jako dezert amaroun. Po večeři si šel ještě odpočinout do sauny, přístupné pro majitele týdenních pobytů. Poté šel klo-

kánek ze sauny do svého pokoje, kde za pár minut usnul...

Ráno Maxík tentokrát vstal z postele jako „blesk“ a těšil se na dopoledne, protože mu měla přijet kamarádka Maxinka. Dlouho ji neviděl, naposled na atletickém závodě, kde se poprvé potkali. Od té doby jsou nejlepší kamarádi, vždy si můžou volat, ale nemohou se vidět. Dnes se to jim to změní.

Za pět minut deset hodin Maxík skákal po pokoji a vyhlížel, až přijede bílé auto, kde bude jeho kamarádka. Najednou viděl, jak přijíždí auto. Vyběhl po schodech dolů do předsíně hotelu rovnou čarou ke kamarádce.

„Maxinko!“ volal nadšeně.

„Maxíku!“

Doběhl k Maxince a přátelsky se objali.

„Maxíku, tak dlouho jsme se neviděli.“

„Já vím...“

Chvilku se ještě objímali, ale potom si šli spolu povídat, jaké dobrodružství prožili za tu dobu, co se neviděli. Po nějaké době se rozhodli, že se půjdou smočit do moře. Maxinka měla krásné červené puntíkaté plavečky a Maxík měl svoje nejoblíbenější kratásky po kolena.

Maxinka skočila do vody šipku a klokánek těsně za ní skočil kufr. Tři hodiny tam ještě společně dováděli, dokud nebyli už pořádně vymáchaní. Večeře měla být až za dvě hodiny, a tak se rozhodli, že se půjdou podívat po památkách Řecka. Nezdálo se to, ale stihli obejít tři památky za dvě hodiny, a proto se rozhodli vydat zpátky na cestu do hotelu. Po cestě si ještě koupili zmrzlinu na energii. Maxík si dal vanilkovou a kokosovou a Maxinka si dala svoji oblíbenou jahodovou a malinovou. Cesta jim utekla poměrně rychle a než se nadáli, byli u hotelového nádvoří. Za chvíli byli navečeření a vydali se do hotelových pokojů. Měli pokoje číslo 4 a 5. Dohodli se,

že se můžou kdykoliv navštěvovat, ale pouze do deseti hodin večer, kdy měl být údajně hotelový klid.

Na třetí den zájezdu v Řecku si naplánovali, že si zahrají minigolf a volejbal. Na minigolfu si zaplatili tři hodiny hraní na všech patnácti golfových hřištích. Maxince to hodně šlo, zatímco jejímu kamarádovi to moc nešlo. Nakonec se mu však podařilo porazit kamarádku o 3 body.

„Gratuluju vítězi“, ozvala se Maxinka z druhého konci hřiště.

„Děkuju,“ řekl Maxík a usmál se.

„Nemáš zač.“

Po půl hodince odpočívání si Maxík zašel půjčit volejbalový míč. Hodinku a půl si pinkali a také hráli turnaj, kdo vyhraje. Tentokrát vyhrála Maxinka. Byla už tma a rozhodli se, že si už půjdou dát večeri. Ta byla stejná jako každý den a po hodině šli do pokojů. Chvíli si ještě povídali a za chvíli už oba dva spinkali.

Další den ráno se rozhodli, že si půjdou nasbírat mušličky a koupit si suvenýry. Měli pohodový den, protože po včerejšku byli oba dva rozlámaní a chtěli si odpočinout a zároveň si užít každou chvíli, co byli u moře. Maxinka si oblékla růžové tílko s bílými kraťasy a růžové žabky, klokánek si vzal modré tílko s nápisem „Shell“ a černé kraťasy s kapsičkami a na nohy si vzal bílé žabky.

Šli na pláž a cestou si povídali. Nasbírali celkově 27 mušliček. Na oběd se rozhodli, že zajdou do místní restaurace. Po výtečném obědě si došli koupit suvenýry. Nakoupili různé magnetky, mince a další suvenýry, které byly k dostání. Po náročném dni se šli navečeřet a za krátkou dobu oba dva už leželi ve svých postýlkách a spokojeně oddechovali.

Pátý den ráno se oba rozhodli, že dnes se dají na trasu k místním památkám. Jako první památku se rozhodli navštívit místní kostelíček. Jako druhou památku navštívili sochu, která je stará nejméně 500 let. Navští-

vili mnoho památek. K obědu měli výtečný oběd, jménem „řecké kuře Kapama“. Po dlouhé dopolední trase si zašli na ledovou tříšť. Oba dva si dali melounovou. Rozhodli se, že si dnes půjdou lehnout dřív. A taky že ano, oba dva usnuli po sedmé hodině.

Byl poslední den jejich dovolené a dnes se naposledy půjdou smočit do moře. Tentokrát si Maxinka vzala žluté plavky a Maxík své kratásky po kolena. Vzhledem k tomu, že byl jejich poslední společný den, byli v moři dvě hodiny a pak si šli odpočinout na pláž. Na pláži se rozhodli, že půjdou ještě koupit pro své blízké

nějaké doplňky, které tady v Řecku mají. Po nákupu si bohužel museli jít sbalit, aby zítra neměli tolik spěchu. Večer si šli ještě povídat a po půl hodince povídání oba dva usnuli.

Byl další den ráno, a přestože si včera sbalili, měli naspěch, aby vše stihli. Letadlo jim totiž mělo letět za půl hodiny. Konečně se dostavili na letiště, ale stihli to jen tak tak. Nastoupili do letadla a za další tři hodiny by měli být v Česku.

Letadlo přistálo a oba dva si šli pro svoje kufry. Jelikož Maxinka bydlí jinde než Maxík, museli se rozloučit a každý se vydal jinou cestou. Dojel autobusem do svého domečku a hned zavolal kamarádce, jestli v pohodě dorazila domů. Maxinka mu řekla, že v pořádku dorazila domů a on byl šťastný, že prožil dovolenou u moře s kamarádkou, se kterou zažil velké dobrodružství.

Maxíkovo překvapení

Aleš Nešetřil

Byla jedna Zoo, ve které žili tři dobří kamarádi. Klokan Maxík, zebra Amálka a hroch Bruno. Jednoho dne měla Amálka narozeniny a Maxík jí chtěl připravit nezapomenutelné překvapení. Proto poprosil kamaráda Bruna o pomoc a spolu se pustili do příprav oslavy.

Amálce připravili krásný dort se spoustou svíček a samozřejmě spoustu her, aby si ten den Amálka moc užila. Největší překvapení mělo nastat až večer, když bude celá Zoo už spát.

Maxík věděl, že Amálka se ráda dívá na noční oblohu, a tak s Brunem vymysleli, že by noční oblohu rozzářili ještě více. A tak je napadl ohňostroj. Věděli, že v Zoo ohňostroj nevidí, ale často od lidí slyšeli, kde se jednou za týden krásný ohňostroj koná.

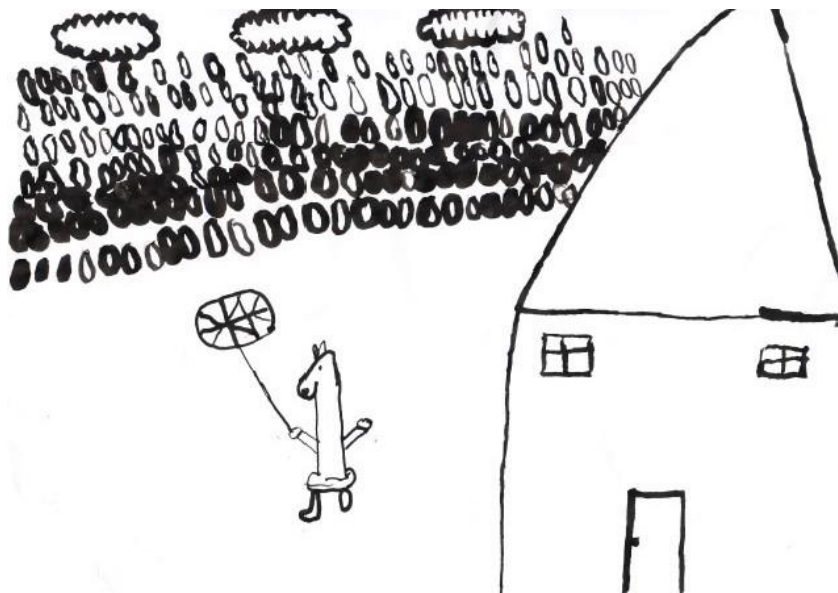

Mělo to být krásné místo, na břehu jezera. Amálka neměla o ničem ani tušení. Maxík jí jenom řekl, aby večer nešla spát jako obvykle, ale aby čekala u hlavní brány. Maxík měl trochu obavy, protože ještě nikdy ze Zoo neodešel. Amálka vůbec netušila, co mají kamarádi v plánu, a tak na ně potichu čekala u brány, jak byly domluvení.

Když se tam všichni sešli, tak Maxík řekl kamarádce, že mají pro ni ještě jedno překvapení, ale musejí odejít na chvíli ze Zoo. Amálka se trochu bála, ale byla i zvědavá, co to může být za překvapení. Kamarádi nechtěli, aby je někdo viděl, proto museli být hodně opatrní a také tiší. Maxík s Brunem měli v plánu se hned po ohňostroji vrátit zpět.

Dostali se za bránu Zoo a tam zůstali vyděšeně stát. Věděli, že musí být nenápadní, a tak se rychle schovali za první keř, který viděli. Odtud se rozhlíželi kolem sebe a dívali se na spousty světel, na zvláštní přístroje, ve kterých jezdili lidé a na ten ohromný hluk, který tyto

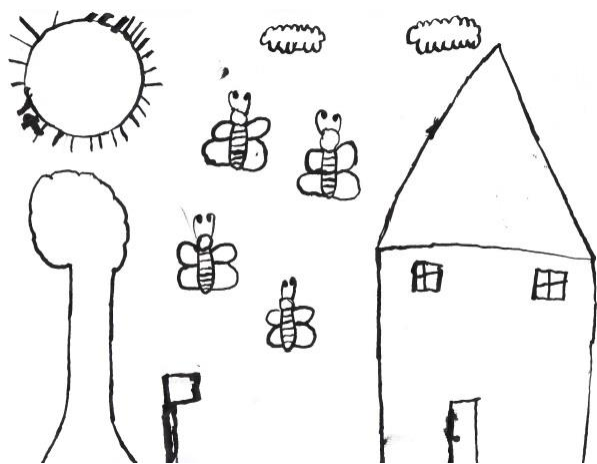

přístroje vydávaly. Chvíli trvalo, než se vzpamatovali a vydali se na cestu.

Maxík šel za Brunem, protože Bruno jako hroch cítil vodu na míle daleko. Šli tmavými uličkami, jen aby si jich nikdo nevšiml. Potkali i nová zvířátka. Některá chodila dokonce s lidmi na nějakém provázku a některá se hrabala i v popelnících. Hodně jim připomínala tygra, ale byla hodně malá a taky měla jinou barvu, než mají tygři.

Šli hodnou chvílí a byli hodně unavení, ale Bruno je dovedl do cíle. Před nimi se objevilo obrovské jezero. Na jezeře byly krásné lodě a na břehu stála spousta lidí, kteří čekali na ohňostroj. Amálka nevěděla, že ji čeká to největší překvapení, protože už tak byla nadšená vším tím, co už viděla. Dívala se na vodní hladinu a líbilo se jí, jak se na hladině třpytí hvězdy. Maxík netrpělivě čekal a s Brunem na sebe pořád mrkali, až najednou přišla ohromná rána za ránou a nebe se rozzářilo nádhernými barvami.

Amálka se nejdřív vylekala, ale když uviděla ty nádherné barvy a rozzářené nebe, nemohla uvěřit svým očím. Byla tak šťastná, a Maxík byl velice rád, že dostal takový dobrý nápad.

Když ohňostroj skončil, Amálka kamarádům moc děkovala za nádherný dárek a taky nezapomenutelný zážitek. Pak se konečně vydali zpět domů do Zoo. Cesta zpět trvala déle, protože párkrát zabloudili, ale než začalo svítat, už byli zpět ve svých postýlkách a vzpomínali na krásný zážitek, na který nikdy nezapomenou.

Amálka děkovala, že má tak dobré kamarády, kteří pro ni připravili ty nejkrásnější narozeniny. Maxík byl rád, že se vše povedlo a všichni se pořádku vrátili domů.

Unavení a spokojení se uložili k spánku a těšili se na další dobrodružství, která v budoucnu spolu opět zažijí.

Maxíkova pohádka

Filip Janeček

Byl jednou jeden klokánek, který se jmenoval Maxík. Bydlel v malém městečku kousek od Pardubic. To město se jmenovalo Sezemice.

Maxík a jeho rodiče měli pěkný dům se zahradou a on na ní rád hrál fotbal. Dnes bylo pondělí a Maxíkovi se ráno nechtělo vůbec vstávat, ale vstávat musel, protože musel jít do školy. Tak se tedy uráčil vstát a šel si přichystat snídani. Oblékl se a šel do školy.

Po škole přišel domů, napsal si úkol a zahrál na klavír a pospíchal, aby stihnul autobus na fotbal. Maxíkovi se na fotbale moc líbilo. Když večer přijel domů, tak si vyčistil zuby a šel spát.

Další den se ve škole dozvěděl, že se jede na výlet do hor. Maxík byl tak nadšený, že to hned šel říct domů

mamce, která se jmenovala Hanka. A konečně přišel ten den, kdy jeli na hory.

Děti nastupovaly do autobusu a Maxík přišel o chvílku později jako vždy. Když všichni přijeli na hory, hned si vybalili věci a šli se porozhlédnout po chalupě. Chalupa byla velká, měla malá okna a i přes den v ní byla tma. Schody vrzaly a Maxíkovi se chalupa vůbec nelíbila. Pan kuchař vypadal hrozně. Měl veliké vousy a plešatou hlavu, vypadané zuby a pořád nosil v ruce velikou vařečku.

Po večeři si Maxík připravil postel a usnul. Ale okolo dvanácté hodiny se vzbudil a povídal: „Kluci, na chodbě někdo je. Jdeme se tam podívat.“

Tak se kluci zvedli a otevřeli dveře. Plížili se po chodbě. Najednou Maxík vykřikl:

„Pomoc! Duch!“

A všichni kluci utekli do pokoje. Zachumlali se pod peřinu a čekali, co se bude dít. Celá chalupa byla

vzhůru. Paní učitelka okamžitě přiběhla ke klukům a zeptala se, co se děje. Kluci jí všechno vysvětlili.

Paní učitelka jim vyprávěla pohádku a kluci zase v klidu usnuli. Další den se ráno vzbudili a šli si pochutnat na snídani. Poté si kluci měli jít ven hrát. Nakonec si dali pořádný oběd, na který se Maxík moc těšil, protože byla svíčková s knedlíkem. Po výborném obědě si všichni zabalili kufry a jeli domů.

Maxík byl rád, že už nemusí spát ve strašidelném domě, ale že je zpět ve své posteli a ve svém pokojíčku.

Jak šel Maxík na ryby

Patrik Lhotský

Jednoho krásného dne dostal Maxík chuť na rybu. A tak řekl:

„Co si počnu? Koupím si ji, nebo si ji chytím? Rybářský lístek mám, v kapse ani koruna. Tak je rozhodnuto!“

Maxík nasedl na kolo, vzal si rohlík a prut a jel si chytit rybu na Labe. Rozbalil prut, dal na háček kousek rohlíku a nahodil. Chvilku čekal a zabrala mu první ryba.

Byl to kapřík, ale moc malý, aby si ho mohl vzít na jídlo. Za pět minut mu zabrala další ryba. Tentokrát to byl línek, měřil patnáct centimetrů. Také příliš malý na snědení.

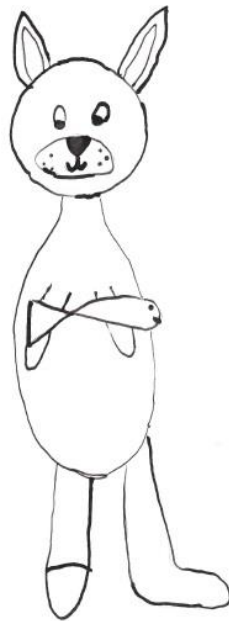

Po deseti minutách zabrala další, byl to velký cejn a Maxík se zaradoval: „Toho už si vezmu a pořádně si na něm smlsnu.“

Ale cejn na Maxíka udělal smutné oči a Maxíkovi ho bylo líto. Neměl srdce připravit ho o život, tak ho pustil zpátky do vody. Maxík nasedl na kolo a odjel domů. V břiše mu kručelo.

Doma našel jen suchý rohlík, ale i tak si na něm pochutnal.

U srdce ho hřál dobrý pocit, že rybce daroval život.

Maxíkův pes

Marek Lacina

Jednoho slunečného dne se Maxík nudil. Knížky ho už nebavily a všichni jeho kamarádi byli buď nemocní, nebo byli na dovolené. Najednou o něco napadlo.

Vzal si na sebe bundu, nasadil si boty a šel do města. Za chvíli přišel s taškou a boxem, ze kterého vycházely zvláštní zvuky. Položil box na podlahu a otevřel ho. Vyběhlo z něj malé strakaté štěňátko.

Maxík otevřel tašku a vyndal dvě misky, na kterých bylo napsáno jméno Bax. Pak vyndal granule a nasypal je do jedné misky a do druhé nalil vodu. Najednou si vzpomněl, že štěňátko nemá kde spát.

„Podívám se na půdu, jestli tam nebude nějaký košík,“ pomyslel si.

Šel na půdu a hledal. Nakonec našel košík, ještě z dob, kdy měla jeho babička svého pejska Punt'u. Vzal košík a šel dolů. Když byl dole, jen koukal.

Bax udělal takový nepořádek, že Maxík svůj obývací pokoj vůbec nepoznal. Trochu se zlobil, a řekl: „Tohle se nesmí.“

Potom začali uklízet, což jim zabralo trochu času. Nakonec vzal Maxík Baxe na procházku, aby poznal jejich ulici.

A Maxík v tu chvíli pochopil: Nejdřív práce, potom zábava, v tomto případě poznávání ulice.

Maxíkova orientácká pohádka

Vojtěch Vališ

Kdysi dávno žil v daleké zemi jeden borec a jmenoval se Maxík. A jednoho dne se rozhodl, že si zaběhne závod v orientačním běhu. Tak si připravil batůžek a do něho dal dres, prorážečky, kalhoty, botičky, čip a buzolu a vyjel na závod.

Jel přes devatero řek a devatero hor přes černočerný les, a když dojel na parkoviště závodu, nikdo známý tam nebyl. Podíval se na souřadnice, aby se ujistil, jestli je správně, a byl. Na hodinkách zjistil, že je 7:51. Z rozpisu zjistil, že závody mají začít v 10:00, a že shromaždiště je 1200 m od parkoviště. Tak se tedy vydal na cestu.

Šel přes hustý les a vtom šlápl do kaluže a kolem něho prošlo pár divokých prasat. Nejdříve si myslel, že na něho zaútočí, ale prasata si ho nevšimla. Tak šel dál a zanedlouho uviděl srnce. Chtěl si je vyfotit, tak začal hledat foťák, ale než ho našel, tak srnci utekli. Šel a šel a najednou viděl plno lidí a ceduli s nápisem „shromaždiště“.

Tak sešel z kopce a došel až k tabuli, kde viděl svůj startovní čas. Na tabuli bylo napsáno, že startuje ve 25, což znamená 10:25. Odložil si věci u nějakého stanu. Převlékl se a šel se rozcvičit, protože právě bylo 9:59. Po rozcvičení si šel vzít piktogramy. Koukl na ně a viděl, že mají čtyři kontroly na výrazném stromě, dvě na oploence, jednu v hustníku a tři na cestě. Měly deset kontrol, převýšení 55 m a délku tratě 2,7 km. Maxík se zašel napít, jukl na hodinky, kolik je hodin, a bylo 10:08. Když to uviděl, vykřikl: „Krucí písek!”

A okamžitě se zvedl a utíkal na start. Když tam doběhl, na tabuli svítil startovní čas 20. Bylo tam hodně

lidí, tak se dral dopředu, aby viděl na start. Nasadil si čip na prst a buzolu na ruku a vešel do startovního koridoru. Píp píp píp pííííp a pár orientačních běžců s Maxíkem se rozeběhlo pro mapy, které byly 80 m od startu.

Maxík si vzal mapu a podíval se na ni a řekl si, že poběží po průseku na první kontrolu, která byla na výrazném stromě. A běžel.

Kontrolu našel bez problémů, orazil ji a běžel k další, která byla na cestě. Třetí kontrola byla umístěna na oplocence, ke které se dalo běžet buď do prudkého kopce, nebo obíhat 550 metrů. Maxík se rozhodl, že poběží do kopce. Po třech minutách šplhání už uviděl kontrolu, doběhl k ní a orazil ji. Další kontrola byla umístěna zase na výrazném stromě, tak to vzal průběžným lesem a našel ji tam a orazil. Pátá kontrola byla v hustníku, tak si to zkrátil po průseku a pak to vzal po cestě.

Když dorazil k hustníku, s hrůzou zjistil, že je veliký asi jako dva kravíny vedle sebe, což znamená asi tak jeden hektar. Tak tedy naměřil azimut a vydal se napříč hustníkem. Ale hustník byl tak veliký, že se v něm Maxík ztratil. Naštěstí narazil na staršího pána, který hledal stejnou kontrolu. Společně ji brzy našli. Maxík si odychl a utřel si slzičky, které mu tekly z očí. A s tím pánem se ještě vydal ven z hustníku.

Dál běžel na kontrolu s číslem 6, která byla na cestě. Orazil ji, stejně jako všechny zbývající, a bez větších problémů doběhl do cíle. V cíli si Maxík nechal vyčíst čip a zjistil, že doběhl třetí. Zaradoval se:

„Hurá, hurá.“

Pět minut, které zbývaly do vyhlášení vítězů, připadalo Maxíkovi nekonečně dlouhých. Ale dočkal se, vystoupil na nejnižší stupínek, a král Béd'a mu předal bronzovou medaili.

A Maxík mohl jet spokojeně domů. A jestli ještě žije, raduje se, a bude se radovat až do smrti.

Maxíkův den

Miloš Synek

Jednoho dne šel Maxík do parku. Šel okolo hřiště, kde byl jeho kamarád, tygřík jménem Alex. Alex je mladší než Maxík, ale Alexovi to nevadilo. Jsou to staří kamarádi, když šli do školy, tak se moc těšili. Protože se rádi učili, bylo to vidět - měli samé jedničky.

Když skončila škola, tak šli domů, ale chtěli být spolu. Alex dostal nápad: „Maxík by mohl u nás přespat.“

Tak šli k Alexovi domů. Když přišli, tak se umyli a navečeřeli se. Měli domácí hamburgery a sekanou. Potom šli spát.

Vstávali v 6:00 hodin ráno, když si vyčistili zuby a oblékli, tak šli do školy. Maxík došel jako první do třídy a potom i Alex, první hodinu měli matematiku. Pak měli češtinu. O přestávce se nasvačili, potom se učili na vlas-

tivědu. Psali test, který byl těžký, půlka třídy se učila a druhá se neučila. Když dopsali písemku, paní učitelka ji opravila Alexovi -dostal jedničku, potom Maxíkovi – dostal také jedničku.

Když skončila škola, tak šli oba do parku na hřiště. Šli si tam hrát s ostatními, přišli na klouzačku a slušně se zeptali, jestli si můžou s nimi zahrát na honičku.

Když dohráli, tak šli domů, Maxík šel do svého domu a Alex šel taky do svého domu. Dělali si úkoly, z matematiky a češtiny.

Maxík se chtěl podívat do Berlína, Alex chtěl jet taky. Maxík byl rád, že je s ním jeho nejlepší kamarád, Alex byl moc rád, že ho vzal s sebou do Berlína. Vyrazili o půlnoci, protože tam jeli autem.

Maxík a Alex to stihli. Jeli asi 5 hodin, když dorazili, tak si koupili pokoj v hotelu. Skoro pořád tam pršelo. Byli se kouknout na Braniborskou bránu, která tam je od 6. srpna roku 1791. Potom šli na zámek Charlot-

tenburg. Poslední den výletu se vydali na nejslavnější zámek ve Varšavě, Królewski.

Když jeli zpátky domů, pochvalovali si povedený výlet.

Maxík ve vesmíru

Lukáš Škoda

Byl jednou jeden klokánek a ten se jmenoval Maxík. Jednoho dne si řekl, že chce do vesmíru. Nejvíce se mu chtělo na Merkur, ale nemohl se tam nijak dostat. Proto si zajel do obchodu s raketami a tam si koupil tu nejlevnější.

A druhý den si zašel za kamarádem Čendou, jestli by také nechtěl letět s ním. Čenda řekl, že pojede. A tak teda

druhý den letěli. Jenomže letěli na Venuši.

Čendovi poté došlo, že letí špatným směrem. Běžel tedy za Maxíkem, aby mu řekl, že letí špatně. Maxík tedy otočil raketu a potom konečně letěli na Merkur.

Tam vystoupili a šli na procházku a cestou potkali podivný talíř. Maxík si řekl, že to nemůže být talíř, ale potom si vzpomněl, že je to UFO.

Maxík a Čenda honem běželi do rakety. Potom si řekli, že toto není dobrá planeta na prozkoumávání. Radši letěli zpátky na Zemi. Tam se oba rozloučili a Čenda šel domů.

Proto je lepší se ujistit, kam opravdu letíte, abyste nedopadli jako Čenda a Maxík.

Maxíkova zábavná dovolená

Kateřina Roubíčková

Brzy ráno si Maxík balil kufr, protože měl jet na dovolenou. Když měl zabaleno, tak se šel rozloučit s 5.A - to je jeho třída. Když se rozloučil, tak si zastavil taxi, aby ho odvezlo na letiště. Taxi Maxíka odvezlo na letiště.

Na letišti Maxík vystoupil, vzal si kufr a šel si koupit letenku, když jí měl kouponou, tak šel turniketem k letadlu a dal letušce letenku do Itálie. Pak nastoupil, sedl si na sedadlo a vzal si sluchátka a poslouchal písničky. Cesta trvala dvě hodiny, pak vystupoval, šel turniketem, vzal si kufr a šel do hotelu.

Vybalil si kufr, vzal si plavky a šel se koupat do moře. Jelikož bylo 7 hodin, tak byl jen na kraji moře a za chvíli si řekl, že to nemá cenu a šel do pokoje. Převlékl se a šel do restaurace, sedl si, koukal se na menu a objednal si palačinky se zmrzlinou. Za deset minut mu ty

palačinky se zmrzlinou přinesli a Maxík se do toho hned pustil plnou chutí.

Za 20 minut měl palačinky snědené a říkal: „Je to dobrá mňamka,“ a pak si zavolal číšníka, že jídlo zaplatí.

Číšník přišel a řekl, že jídlo stojí 1 000 euro. Když Maxík zaplatil, tak se zvedl a šel do pokoje. Byl unavený, rychle se převlékl do pyžama, vyčistil si zuby a šel spát.

Ráno se vzbudil, převlékl se a šel do jídelny na snídani. Ke snídani si objednal rakvičky a kakao, číšník mu vše přinesl za 10 minut. Maxík začal jíst, za 10 minut snídani snědl, za 20 minut vypil i kakao. Zavolal číšníka, aby zaplatil.

Číšník přišel a oznámil, že vše stojí 200 euro. Maxík šel do pokoje. Oblékl si plavky a šel do moře, vzal si nafukovací lehátko a najednou na něm usnul. Vlny ho odplavily doprostřed moře, kde byli žraloci. Najednou se Maxík probudil a všiml si, že je uprostřed moře.

Uviděl něco divného. Vypadalo to jako žralok. Maxík se vyděsil, měl strach. Ten byl tak veliký, že se málem počůral, ale vtom najednou uslyšel delfíní zvuky. Žralok vystrčil hlavu a Maxík se uklidnil, protože to byl delfín.

Maxík se zasmál a pomyslel si, že až to bude vyprávět 5. A, bude legrace. Začal plavat s lehátkem ke břehu. Když tam doplaval, tak se otočil a delfíni byli za ním. Hned si vzal z tašky foťák a vyfotil si jednoho, pak

ho objal a delfín odplaval pryč. Maxík dal foťák do tašky a šel do hotelu.

V pokoji si uklidil tašku a převlékl se. Pak šel do jídelny na večeři, objednal si rybí prsty a brambory. Po večeři šel do pokoje, převlékl se do pyžama a vyčistil si zuby. Byl unavený, tak šel spát.

Ráno se vzbudil a šel si sbalit kufr, na recepci zaplatil ubytování a jel na letiště. Prošel turniketem, nastoupil do letadla a sedl si na sedadlo. Vzal si sluchátka a poslouchal písničky. Po dvou hodinách přiletěl domů a hned z letiště jel do školy, aby mohl kamarádům vyprávět svůj úžasný zážitek s delfíny.

Jak král Maxík bojoval proti králi Bertovi

Josef Procházka

Žil byl jeden hodný král Maxík. Byl moc štědrý a moudrý. V druhé říši žil moc zlý a nerozumný král Bert. Král Maxík byl vynikající rytíř, ale nerad válčil. Král Bert rád válčil a byl také velice schopný rytíř.

Maxík pořádal rytířský turnaj. Byli tam pozváni všichni šlechtici z okolí, jen král Bert ne. Turnaj byl zahájen a všichni se na něm moc dobře bavili. Po nějaké době tam přijel nepozvaný král Bert. Chtěl také zápasit, ale Maxík mu řekl: „Nemůžeš, nejsi pozvaný“!

Maxík ho vyhnal ze svého království.

Ale král Bert se urazil a vyhlásil Maxíkovi válku. Po ukončení turnaje, který vyhrál král Karel, svolal Maxík válečnou poradou. Účastnili se jí všichni pozvaní

šlechtici. Domlouvalo se na ní, že spojí své síly a Maxíkovi pomůžou.

V té době král Bert svolal své bratry, aby mu pomohli při tažení na Maxíkovo království. Když Bert táhl do bitvy, zjistil, že Maxíkovo vojsko je velmi silné. Netušil, že mu pomůžou ostatní šlechtici.

Nakonec král Bert zbaběle utekl a k bitvě vůbec nedošlo. Místo bitvy se konala velkolepá oslava spojení všech hodných a moudrých šlechticů.

Proto, děti, nikdy nevyvolávejte konflikty...

Maxíkův piknik

Tereza Chudá

Jednoho krásného dne si Maxík s Eddie řekli, že by si udělali piknik. Bylo opravdu nádherně, sluníčko svítilo a nebe bylo krásně čistě modré. Do košíku si zabalili mnoho dobrot, taky deku, aby nemuseli sedět na zemi a vyrazili. Na piknik si vybrali opravdu krásné místo, kde pražilo nejvíce sluníčka. Roztáhli deku, sedli si na ni, trochu pojedli, popili a spokojeně odpočívali. Jenomže se stalo, co se stát nemělo.

Kolem šli tři tygři, kteří už dlouho nic nejedli. Jeden z nich povídá: „Podívejme se, Maxík s Eddie si vyšli na piknik a nějaké dobroty jim tam ještě zbyly. Co jim něco vzít? Konečně se aspoň pořádně najíme.“

Zbylí dva tygři souhlasili. Jenomže Maxík s Eddie znali tygry moc dobře a věděli, že zase nachystají nějakou lumpárnu, a tak radši neusnuli. Něco zaslechli a oba se hned postavili. Zeptali se tygrů: „Kampak jste si vyšli? Našich dobrot se vám zachtělo, vidíte?“

A tygři odpověděli: „Nó... My... My... My... Jsme chtěli... Noo, my... Já...“ A takhle povídali pořád a pořád, dokud Maxík neřekl: „DOST! Pořád a pořád byste nám škodili, ale já už toho mám dost. Ať už vás tady nevidím! Jestli neodejdete do tří sekund, zavolám na vás zvířecí policii.“

Když to tygři uslyšeli, pelášili do lesa, co jim síly stačily. Maxík s Eddie složili deku, zabalili tácy s ovocem a mohli jít spokojeně domů.

Když se vrátili domů, nemohli věřit svým očím. Co se to tady stalo? Květináče, co byly na oknech, se válely po zahradě a kytkám v nich se už nedalo říct „květiny“, protože květy byly celé polámané.

„To byli určitě zase ti tygři. Ale teď už toho mám opravdu dost! Půjdeme za nimi, a jestli se přiznají, na policii ještě nepůjdeme, ale jestli se nepřiznají, tak už opravdu půjdeme.“

A tak šli. Přišli k tygřímu domku, otevřeli dveře a Maxík řekl: „Shodili jste nám květináče s květinami, že ano?“

A tygři odpověděli: „Jaké květináče? Žádné jsme neshodili.“

„Nechtěli byste aspoň jednou říct pravdu?“

„My opravdu nic nevíme, ale mohl to být vítr. Když jste tady nebyli, tak foukal opravdu hodně.“

Maxík s Eddie chvíli přemýšleli, ale potom řekli: „No tak dobře, zeptáme se našeho přítele, který nám nikdy nelhal, jestli když jsme tady nebyli, foukal vítr. Jestli to bude pravda, policii na vás nezavoláme, když to ale pravda nebude, tak ano.“

Tygři řekli: „Tak pojd' me.“

A tak šli. Došli k domku, kde bydlel jejich nejbližší přítel papoušek, pozdravili ho, řekli mu, co se stalo a zeptali se ho, jestli když byli s Eddie na pikniku, foukal vítr. Papoušek jim odpověděl, že když tady nebyli, tak vítr foukal.

Maxík s Eddie se podívali na tygry a řekli jim: „Omlouváme se vám. Víte, mysleli jsme si, že jste to byli vy, protože nám pořád škodíte. A nikdo jiný nás nerozčiluje tak, jako vy, takže se vám ještě jednou omlouváme.“

„Víte, nechcete s námi kamarádit?“ řekli tygři, „nemáme žádné kamarády a vzali jsme si ponaučení, už budeme hodní.“

Maxík s Eddie se zarazili a chvíli přemýšleli. Ale pak nakonec řekli: „Museli byste nám ale slíbit, že už nebudete provádět hlouposti, nebudete lhát a vymýšlet si. A když se někomu něco stane, pomůžete mu.“

Tygři to slíbili a Maxík, Eddie a tři (už hodní) tygři mohli jít spokojeně domů. A tak se z klokanů a tygrů stali kamarádi.

Maxík na hokeji

Ondřej Hynek

Jednou Maxík neměl co dělat, tak si pustil televizi, byl tam hokej a říkali: „Zítra se uskuteční zápas Česko vs. Rusko“, přijďte se podívat.“

Maxík doslova vyletěl z křesla. Hned si hledal lístek a řekl si: „Tam musím jít. Konečně budu mít co dělat.“

Byl už večer, tak se Maxík chystal do postýlky. Ráno si Maxík vyčistil zuby jako každý den. Potom se obléknul, vzal si dres, šálu a vyrazil. Dojel na zimní stadion. Zaparkoval a vyšel z auta, na parkovišti nebylo skoro žádné auto. Tak si došel na pokladnu a tam mu řekli:

„Dnes se zápas neuskuteční, protože jste jen jeden ze tří diváků.“

„Ale jak je to možné? Já jsem se tak těšil.“

„Jedině musíte jít na jiný zápas.“

„Né, to nedovolím,“ řekl si Maxík v hlavě, „obejdu všechny kamarády a kamarádky, co znám.“

Tak Maxík vyrazil objíždět všechny kamarády. Jako první se zastavil u koaly Toma. Zeptal se ho, jestli by nechtěl jít na zápas. Tom hned řekl, že ano.

„Tome, zeptej se i tvých kamarádů.“

„Jojo Maxi, ahoj.“

Jako u druhého se zastavil u sloníka Jumba. A tak se jako Toma i sloníka zeptal, jestli se nepojede podívat na zápas. I Jumbo řekl, že ano.

„A zeptej se i tvých kamarádů.“

„Jojo ahoj, Maxi.“

„Ahoj, Jumbo.“

A do třetice všeho dobrého se Maxík zastavil u tygřice Terezy.

„Ahoj Terezko, nechtěla by ses jít podívat na hokej?“

„No nevím, ale když si to ty, tak ano.“

„A pozvi i své kamarádky.“

Tak se Maxík vrátil zpátky na pokladnu a řekl:

„Už jsem sehnal kamarády, tak můžete zavolat hokejisty.“

„Ale to nejde, hokejisté z Ruska už jsou v Rusku.“

„Ach jo, tak já zavolám kamarádům, ať nechodí.“

„Ne“, vyhrkl pokladní.

Maxík se zeptal: „Proč?“

„No, Rusko je teprve na letišti.“

„Jupí“, zakřičel Maxík, „takže hokej bude, vid’te?“

„Ano bude, ale musí přijít všichni tví kamarádi.“

Nakonec se všichni sešli, bylo moc diváků. Čechům to přineslo štěstí a vyhráli. A zápas to byl dobrý.

Po hokeji měli všichni Maxíka za hrdinu. Po oslavování se Maxík vrátil domů. A řekl si: „Na zápasy budu chodit asi velmi často. Protože se mně to líbilo, být hrdinou.“

Tak se Maxík uložil do postýlky a usnul. Asi se mu zdálo, jak je zase hrdinou...

Maxík na výletě

Mariana Špačková

Maxík se probudil do krásného slunečného rána. Napadlo ho, že by si mohl vyrazit někam na výlet. Napsídal se, upravil se, sbalil si batůžek a vydal se na cestu. Chtěl do přírody. Podíval se na mapu a zjistil, že poblíž města, kde bydlí, jsou krásné vodopády. Po cestě potkal svou dobrou kamarádku, klokanku Lili. Pozdravil ji a zeptal se: „Kampak máš namířeno, Lili?“

Lili odpověděla: „Zatím se tu jenom toulám, chci si užít sluníčka.“

Maxík jí tedy nabídl, že by se k němu mohla přidat a vydat se k vodopádům s ním.

Po cestě si Lili a Maxík spokojeně prozpěvovali. Byli tak zabraní do zpěvu, že si ani neuvědomili, že už jsou skoro v cíli. Pak si Maxík všiml zvláštního zvuku. Rozhlédl se a uviděl nádherné třpytící se vodopády.

„To je krása!“ vykřikla Lili a rozběhla se blíže k vodopádům. Maxík uháněl za ní. Moc se jim tam líbilo. Proháněli se po vyšlapané cestičce kolem vodopádů, cákali na sebe vodu, hráli na honěnou a na schovávanou. Maxíkovi zakručelo v břiše. Lili se zasmála:

„Také mám hlad, dáme si svačinku?“

Na paloučku s výhledem na vodopád si rozložili deku, kterou si Maxík zabalil. Maxík sáhl do batůžku a vyndal boxík se svačinkou. Když se najedli, spokojeně se natáhli na deku a usnuli.

Maxíkovi se zdál velmi zvláštní sen. Nad vodopádem se objevila nádherná barevná duha a na jejím konci stál jednorožec s krásnou bílou hřívou a lesklým růžovým rohem.

„Dlouho jsem tě hledal, Maxíku. Pojď za mnou, mám pro tebe důležitý úkol,“ promluvil jednorožec.

„Kdo jsi a jak se k tobě dostanu?“ zeptal se překvapený Maxík.

„Jsem Krasoň, kouzelný jednorozec. Pojď za mnou po té duze. Neboj, unese tě. Je totiž zázračná.“

Maxík se zvedl z deky a doskákal k jednorozcovi:
„Jaký pro mě máš úkol?“

Krasoň mu převyprávěl příběh o tom, jak jeho zlý bratr Rudovous zajal královnu víl Lili.

„Lili? To jméno je mi nějaké povědomé,“ řekl Maxík.

„Je to tvá budoucí žena, musíš ji zachránit,“ odvětil Krason.

„Ale jak to? Víla a klokan?“ podivil se Maxík.

Krason Maxíkovi vysvětlil, že Lili je klokan, jen má vílí křídla.

„Ale teď už dost otázek, nemáme čas! Rudovous už se chystá okrást královnu víl Lili o její kouzelné schopnosti!“ zvolal Krason a vylíčil Maxíkovi svůj plán.

Maxík se vydal na nebezpečnou cestu k temnému hradu Rudovouse. Šel po hrbolaté cestičce plné nástrah. Vyskakovaly na něj jedovaté žáby, z potůčků na něj útočili žraloci a pijavice, z lesa na něj nalétávali dvouhlaví ptáci a omotávaly ho smrtelné rostliny. Po dlouhé a namáhavé cestě se Maxík dostal k hradu, kde už na něj číhal Rudovous.

„Dáme si souboj o královnu Lili, ha ha ha!“ zakřičel Rudovous a mocně se zasmál. Byli uprostřed krutého souboje, když se za nimi něžným hláskem ozvalo:

„Já mám mokré ponožky.“

Rudovous i Maxík se otočili. Za nimi stála víla Lili a nešťastně se dívala na své mokré nohy.

„Co to povídáš? Nevidíš, že se tady bojuje?“ odsekl Rudovous.

„Ale já mám mokré ponožky od vodopádu. Maxíku, Maxíku, vzbud' se!“

Maxík otevřel oči a uviděl Lili s mokkými duhovými ponožkami v ruce. Zmateně se rozhlížel kolem, ale po duze, Rudovousovi, Krasoňovi a víle nebylo ani památky.

„Ach, byl to jen sen,“ pomyslel si Maxík a promnul si oči.

A jaké z toho plyne ponaučení, děti? Když běháte v mokré trávě, vezměte si holiny.

Maxík na útěku

Karolína Jiroušková

Klokánek Maxík našel každou chvíli něco zajímavého, co do své kapsy schoval, ale nic z ní nevyndával. A jednou na to málem ošklivě doplatil.

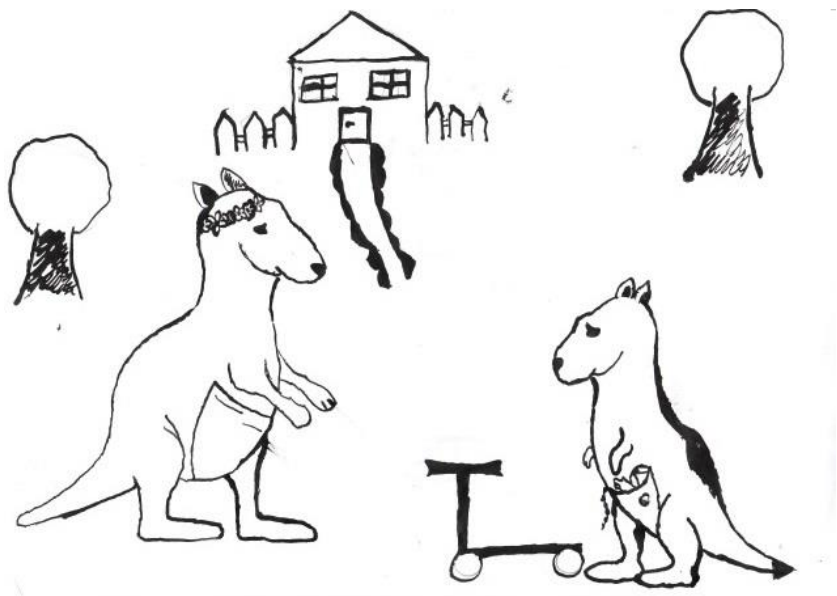
„Maxíku, uklid' si konečně v té své kapse, takhle k babičce nikdy nedoskáčeme!“ zlobila se maminka na malého klokánka.

A tak měl uvnitř kolečkové brusle, sbírku motýlů, mrkev na sněhuláka, lopatku, malé šlapací kolo, několik knoflíků, dvě autíčka, čapku, fotoalbum celé rodiny, jablko, skládací stoličku a bůhvíco ještě. Kapsa těžkla postupně, takže si toho klokánek hned nevšiml. Ale teď byli s maminkou už dva dny na cestě k babičce, která bydlela v sousedním domku.

Jistě chápete, že to mamince lezlo trochu na nervy. I babička už byla trochu nesvá. Čekala návštěvu už

druhý den a na stole stýdla polévka. Mnohem horší ale

bylo, že se z křoví najednou vyplížil divoký pes dingo. A za ním druhý a třetí a další, až jich bylo sedmnáct.

"Rychle! Skákej! To jsou dingové!" křičela maminka, která kdysi v kině viděla hrůzostrašný film o divokých psech.

Jenže klokánek poskočil jednou, dvakrát, a už byl celý uřícený. Otočil se a za sebou viděl smečku dingů.

Zrovna se bavili o tom, že někde v okolí musí být malý klokánek. Zatím ho neviděli. Psi totiž nejvíc vidí to, co se hýbe, a klokánek měl tak těžkou kapsu, že už se vůbec nehýbal.

"Musíš něco odhodit!" šeptala maminka.

Klokánek si říkal, že má maminka asi pravdu a začal přemýšlet, který z pokladů by snad mohl nechat na chodníku. Stoličku? Rybářské pruty? Nebo snad stavebnici letadla s dálkovým ovládáním? Lístky na autobus? Nemohl se rozhodnout.

Jak se podrbl na hlavě, všiml si ho hlavní dingo.

"Klokáááááán!" zařval na svoji smečku a všichni vyrazili za klokánkem.

"Skákééééj!" křičela na klokánka maminka a tahala ho za tlapku.

"Skákééééj!", křičela z okna babička a podávala mu čepici, aby se u toho nenachladil.

Maxík byl tak rozčilený, že hrábl do kapsy, něco z ní vyhodil a uháněl pryč. Maminka ho chytla za jednu tlapku, babička za druhou a v momentě byly za nimi zavřené dveře. Za oknem bylo vidět psí smečku, jak narazila v rozběhu do dveří a popadala na zem k záhadnému balíku, který Maxík vyhodil z kapsy. Byly to psí granule, balení 50 kg.

Babička šla ohřát polévku a Maxík se rozhodl, že si zatím trochu protřídí kapsu.

Možná by mohl u babičky nechat to rodinné fotoalbum.

Od té doby Maxík nedává do kapsy nic zbytečného...

Max and dinosaur adventure

Petra Rudolfová

One day Max woke up and found out that it was half past eight. He was startled and he went to make breakfast quickly. He had cereal with milk and a cup of tea. Hooray, he went to clean his teeth. Then he went to pack quickly: a shirt, shorts, a hat and most importantly - a telescope. He made a journey – journey to the jungle in Amazonia. There has been seen dinosaurs or something like that. He thought, he might come back with a baby dinosaur. After he had left, one problem occurred. Guess what happened! Max forgot his flight ticket and his passport at home.

“Damn it, I have to go back home now”, thought Max.

Max hurried back home and then back to the airport to make it in time. Fortunately, he left it on the shoe cabinet so he didn't have to pull off his shoes and he saved time. Thank God, he made it and he didn't have to wait. Don't be afraid, he was not alone, Eddie was waiting on the airport. And now they are happily on the plane and it is going to be a long flight. Eddie decided to take a nap and Max watched fairy tales.

"Finally", said Eddie and Max at the same time after they had landed. Max and Eddie didn't hesitate for a moment and went to explore immediately.

"It's getting darker", said Max.

They put up the tent and unpacked sleeping bags. They went to sleep then. As the saying goes, "tomorrow is another day".

"Good morning", woke Eddie Max up.

"Good morning", replied Max.

As soon as they finished their breakfast, they packed their tent and sleeping bags. They went to look for dinosaurs. It didn't take long time before they finally saw one. A triceratops – wow, it was beautiful.

“Oh no, what happened”, shouted Max.

The foot of triceratops was stuck under a heavy boulder. Eddie had a pulling rod in her bag that helped them to release him (actually her). The triceratops Amy repaid Eddie and Max for their rescue by giving them one of the eggs they really wanted. Eddie and Max came back home safe and sound. A kind beautiful fair dinosaur grew up from the baby dinosaur.

Maxíkův hororový speciál

Tereza Čabanová

Sára Novotná

Petra Rudolfová

Lukáš Knaute

Maxík měl tisícero důvodů, proč se nedívat na děsivé filmy. I tak se však jedné černočerné noci rozhodl přečkat bouři sledováním hororu.

Udělal si kakao a uvelebil se na svém pohodlném gauči. Venku uslyšel burácení hromů a temné zvuky narážejících větví, rozhýbaných silnou vichřicí. Zesílil proto televizi, zachumlal se důkladněji do své deky a zahleděl se do strašidelného výjevu v televizi. Otec v něm ukládal svého syna ke spánku:

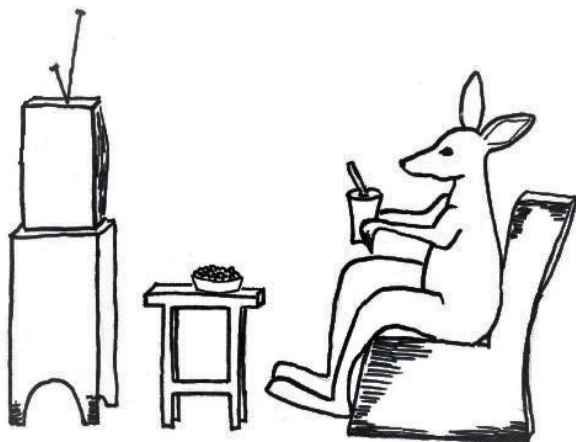
*„Tati, podívej se, jestli pod postelí není strašidlo,“
zeptal se chlapec.*

Otec nakoukl pod postel a uviděl pod ní svého syna, který na něj vyděšeně zíral.

„Tati, někdo je v mé posteli,“ zašeptal.

Maxík vyděšeně nadskočil a poté se zavrtal hlouběji do svého gauče. Chvilí ani nedutal a sám sebe přemlouval,

mlouval, že se není čeho bát. Pokračoval ve sledování hororového příběhu,

když v tom do ticha udeřil hrom provázený oslepující zářící blesku. Maxíkovy oči spočinuly na prosklených dveřích vedoucích na zahradu, kde se v oslňující zářící blesku tyčila černočerná postava, držící v ruce velký a ostrý předmět.

Maxík vstal. Odešel ke dveřím a otevřel je. Vykoukl ze dveří, rozhlédl se a neviděl vůbec nikoho a nic. Kromě zablácených stop na rohožce přede dveřmi. Co to všechno má znamenat? Potichu zavřel dveře.

„Uklidni se, Maxíku, nic se neděje. Všechno se vysvětlí,“ uklidňoval se.

Bouře venku sílila a Maxík měl stále větší strach. Aby se uklidnil, usmyslel si, že zavolá své kamarádce Eddie. Vytočil tedy její telefonní číslo a čekal na odpověď. Z telefonu se však nic neozývalo. Maxíkovi to přišlo divné. Podíval se na displej, aby zjistil, jestli nevytočil špatné číslo. Vtom si všiml, že v ruce místo telefonu drží ovladač od televize.

„Já už úplně blázním“, pomyslel si Maxík. Položil ovladač zpátky na stůl, vzal telefon a napodruhé zavolal své kamarádce.

Vyzvánění se po chvíli proměnilo v trhavé zvuky ozývající se z telefonu.

„Haló, Eddie, slyšíš mě?“

Odpovědí byly Maxíkovi pouze podivné nesrozumitelné zvuky. Počasí zřejmě zavinilo výpadek signálu. Maxík tak byl na svůj strach sám.

V televizi stále běžel film, ke kterému Maxík opět obrátil svoji pozornost. Znenadání se z ní ozval strašlivý výkřik a současně s ním se ozvalo z horního patra domu ohlušující prásknutí. Maxík vyděšeně vyjekl. Utíkal nahoru po schodech, aby zjistil, co bylo příčinou té hlasité rány.

Prozkoumával místnost po místnosti. V posledním z pokojů objevil rozbité okno. Strachem ani nedutal. Vyděšeně dokráčel k oknu a pohlédl ven. Nespatriil tam nic, ani nikoho podezřelého. Rozhodl se strašidelnou noc strávit v úkrytu své postele. Ještě si však vzpomněl, že je třeba vypnout televizi.

Zamířil tak po schodech dolů. Na půli cesty se zastavil a zaposlouchal se. Krom bouření zvenku neslyšel vůbec nic. Nemá dole běžet film?

V tom okamžiku najednou zhasla všechna světla v domě i na ulici. V celém okolí vypadl elektrický proud.

Maxík na stole v obývacím pokoji nahmatal baterku. Za jejího svitu se vydal do ložnice ke své knihovničce. Řekl si, že strach překoná pomocí zábavné knížky. Z poličky vyndal první knížku, kterou uviděl. Jmenovala se „Krtek a moucha“. Položil ji na postel a šel si vyčistit zuby pro případ, že by během čtení usnul.

Maxík si začal čistit zuby a hlavou se mu honily myšlenky na to, že se snad už nic špatného dít nebude. Vtom však světlo z Maxíkovy baterky dopadlo na zrcadlo, v němž vyobrazilo temnou siluetu neznámé postavy. Baterka mu vyděšením vypadla z ruky a rozbila se. Někdo byl v jeho domě!

Po tmě se Maxík odhodlal prohledávat koupelnu, aby v ní našel svíčku a zapalovač. Když ji našel a zapálil, do druhé ruky vzal ještě deodorant coby zbraň proti útočníkovi. Pomaloučku a potichoučku mířil strnulý hrůzou ke schodům. Po nich se vydal černočernou tmou

směrem dolů. Zřetelně slyšel zvuky, které prozrazovaly, že je v domě nezvaný host.

Když sešel dolů, zvuky utichly a Maxík byl k smrti vystrašený. Nehybně stál na místě a s hořící svíčkou v ruce čekal, co bude dál. Vteřiny utíkaly jako hodiny. Maxík najednou ucítil lehký závan větru, který rozhýbal plamínek svíčky. Ten následně zhasnul.

Maxík začal ječet jako pavián. Chtěl vzít nohy na ramena, ale jakási chladná ruka mu v útěku zabránila.

„Kam utíkáš?“ zeptal se čísi hlas.

Maxík setřásl cizí ruku a otočil se. I přes okolní tmu poznal svoji kamarádku Eddie. Najednou jako by mu spadl kámen ze srdce. Odtáhl kamarádku ke gauči, kde se spolu posadili a navzájem si vysvětlili, co se celou noc vlastně odehrávalo.

„Proč jsi mi neotvíral, když jsem na tebe zvonila?“

„Měl jsem nahlas puštěný film. Ale ty mi pověz, co jsi to držela v ruce? Myslel jsem, že jsi zloděj.“

„Tím myslíš asi můj telefon. Volala jsem ti, ale nebyl tu žádný signál,“ odpověděla Eddie. „Když jsi mi tedy neotvíral, zkusila jsem ti hodit kamínek do okna, ale bohužel jsem ho rozbila.“

„A jak ses dostala dovnitř do domu?“ zeptal se ještě Maxík.

„Nechal jsi asi otevřené dveře,“ odpověděla Eddie.

„To je možné. Byl jsem tak vyděšený, že jsem zapomněl zamknout. A proč jsi vlastně tady?“

„Bála jsem se bouřky a nechtěla jsem být sama doma. Proto jsem přišla. Nepodíváme se na nějaký hezký film?“

„Tak dobře. Taky bych se rád uklidnil.“

Tak se Maxík s Eddie začali koukat na film a užívali si společný čas. Došlo jim, že sledovat strašidelné filmy jeden bez druhého není dobrý nápad.

Obsah:

<i>Maxík a kouzelný kufr</i>	5
<i>Jak se Maxík dostal do 5.A</i>	10
<i>Maxíkovo seznámení s Eddie</i>	15
<i>Maxíkův den v lese</i>	18
<i>Maxík v zoo</i>	21
<i>Jak Maxík cestoval</i>	25
<i>Maxíkova cesta</i>	28
<i>Jak Maxík bojoval s drakem</i>	34
<i>Maxík na dovolené</i>	42
<i>Maxíkovo překvapení</i>	50
<i>Maxíkova pohádka</i>	55
<i>Jak šel Maxík na ryby</i>	58

<i>Maxíkův pes</i>	60
<i>Maxíkova orientácká pohádka</i>	62
<i>Maxíkův den</i>	67
<i>Maxík ve vesmíru</i>	70
<i>Maxíkova zábavná dovolená</i>	72
<i>Jak král Maxík bojoval proti králi Bertovi</i>	76
<i>Maxíkův piknik</i>	78
<i>Maxík na hokeji</i>	82
<i>Maxík na výletě</i>	86
<i>Maxík na útěku</i>	91
<i>Max and dinosaur adventure</i>	95
<i>Maxíkův hororový speciál</i>	98

